

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **J. P.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou doručenou dne 9. 2. 2017 domáhal u Městského soudu v Praze uložení povinnosti žalovanému spočívající v zákazu pokračovat ve vyzývání žalobce k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ve věci přestupku ze dne 2. 2. 2016. Eventuálně se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného spočívající v opakovaném vyzývání žalobce k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ve věci přestupku ze dne 2. 2. 2016 je nezákonný.

Stručný obsah žaloby

2. Žalobce v odůvodnění žaloby uvedl, že byl žalovaným čtyřikrát vyzván k podání vysvětlení za účelem podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, ke kterému mělo dojít dne 2. 2. 2016 kolem 14:28 hodin v Praze 5, U lékárny, naproti domu č. 593, v souvislosti s provozem mot. vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky ... Současně byl žalobce v každé výzvě poučen dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Žalobce svého práva využil, když v reakci na výzvu k podání vysvětlení ze dne 2. 6. 2016, č. j. MHMP 983582/2016/Man dne 29. 6. 2016 výpověď odepřel, a to z toho důvodu, že by podáním vysvětlení vyvolal nebezpečí postihu za přestupek sobě nebo osobě sobě blízké. Tato situace se opakovala ještě několikrát. V reakci na výzvu ze dne 4. 10. 2016, č. j. MHMP 1743577/2016/Man odepřel žalobce výpověď dne 26. 10. 2016. Za nedostavení se k podání vysvětlení mu byla udělena pořádková pokuta ve výši 500,00 Kč rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. MHMP 1942701/2016/Man, proti kterému žalobce podal odvolání, o kterém ke dni podání žaloby nebylo rozhodnuto. Následně byl znovu vyzván k podání vysvětlení výzvou ze dne 3. 11. 2016, č. j. MHMP 1978077/2016/Man. Výpověď odepřel dne 21. 11. 2016. Za nedostavení se k podání vysvětlení byla žalobci znovu uložena pořádková pokuta ve výši 500 Kč, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 12. 2016, č. j. MHMP 2098673/2016Man, proti kterému rovněž žalobce podal odvolání, o kterém nebylo ještě rozhodnuto. Současně byl žalobce výzvou ze dne 1. 12. 2016, č. j. MHMP 2110410/2016/Man opětovně vyzván k podání vysvětlení na den 22. 12. 2016 a výpověď byla odepřena dne 21. 12. 2016. Důvod odepření výpovědi byl pokaždé stejný a to, že žalobce by výpovědí vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku stíhání za přestupek. Tento důvod byl dle názoru žalobce naprosto zjevný i správnímu orgánu, který žalobce od počátku považoval za podezřelého z přestupku, k jehož vysvětlení je žalobce opakovaně předvoláván.
3. Dále žalobce uvedl, že správní orgán nebyl oprávněn žalobci uložit pořádkovou pokutu ani nebyl oprávněn žalobce setrvale předvolávat k podání vysvětlení, pokud podání vysvětlení žalobce v dané věci již odepřel, a to z přípustného a zjevného důvodu. Žalobce si je vědom subsidiarity žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu vůči ostatním žalobním typům, je však přesvědčen o tom, že kompletní ochrana proti nezákonnému postupu žalovaného mu nemůže být poskytnuta pouze v rámci odvolacího řízení ve věci uložení pořádkových pokut, případně v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí, neboť zde bude možné zkoumat pouze to, zda byly naplněny materiální i formální důvody pro uložení pořádkových pokut. Avšak nezákonnost postupu žalovaného nespočívá pouze v tom, že žalobci opakovaně uložil pořádkovou pokutu, protože pokud je žalobce opakovaně předvoláván k podání vysvětlení ve věci trestního charakteru, kde je hlavním podezřelým a nadto je sankcionován, ačkoli pokaždé řádně a důvodně odepřel výpověď, jedná se o porušení zákazu sebeobviňování, neboť tak je na podezřelého činěn psychický nátlak, aby jednal způsobem, kterým může zvýšit riziko svého odsouzení. Postup žalovaného je zcela zjevně excesivní, a jako takový jej nelze aprobovat. Tento postup žalobce krátí na jeho právech, neboť je na něj činěn nátlak, kterým je donucován k úkonu, kterým může výrazně přispět svému postihu za přestupek, což žalobci pochopitelně způsobuje psychické útrapy (strach z následků nevyhovění výzvě správního orgánu, stres z komunikace s úřadem), nemluvě o nákladech na právní pomoc, kterou žalobce jako právní laik musel vyhledat. Zejména je však žalobce krácen na svém právu nebýt donucován k sebeobviňování. Závěrem žalobce uvedl, že jakékoliv další předvolávání žalobce poté, co tento po první výzvě k podání vysvětlení výpověď odepřel, bylo jednáním ultra vires,

neboť žalobce dal správnímu orgánu jasně najevo, že výpověď odepírá, správní orgán přesto setrval na jeho předvolávání. Čtyřnásobné předvolání k podání vysvětlení pak žalobce nemůže označit jinak, než jako šikanu jeho osoby ze strany správního orgánu.

4. Žalobce v žalobě odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013 – 37.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jedná o nepřipustnou žalobu v souladu s § 68 písm. a) a vyluku dle § 70 písm. c) s.ř.s., protože se žalobce domáhá přezkoumání úkonu, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem a nežaluje konkrétní rozhodnutí žalovaného. Žalobce není oprávněn podat žalobu podle § 82 s.ř.s., protože se jedná o subsidiární formu soudní ochrany ve správním soudnictví, která nastupuje v případě, že jiná forma ochrany chybí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu např. 9Aps 3/2007-33, ze dne 14. 6. 2007, 2Aps 3/2004 ze dne 4. 8. 2005). V daném případě byla vydána dvě rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, proti kterým žalobce podal odvolání, a rozhodnutí byla nadřízeným správním orgánem zrušena. Do subjektivních práv žalobce tudíž zasáhnuo nebylo ani být nemohlo. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že nelze proti úkonu spočívajícímu v předvolání k podání vysvětlení brojit žalobou (ve smyslu § 82 s.ř.s.). Výzva k podání vysvětlení není zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s.
6. Dále žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, proč by měl postup žalovaného, který byl zcela v intencích přestupkového zákona, znamenat psychický nátlak na žalobce a donutit jej k přiznání a odsouzení za přestupek. Žalobce se ani jednou k žalovanému na podání vysvětlení nedostavil a podání vysvětlení je pouze předprocesní úkon sloužící k prověření došlého oznámení přestupku.

Řízení před správním orgánem

7. Ze správního spisu soud zjistil níže uvedené rozhodné skutečnosti. Žalovanému bylo dne 19. 2. 2016 podáno oznámení o přestupku na žalobce ze dne 2. 2. 2016. Žalobce byl celkem čtyřikrát vyzván žalovaným, aby se dostavil do jeho sídla za účelem podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku ze dne 2. 2. 2016 a to výzvou ze dne 2. 6. 2016, č. j. MHMP 983582/2016/Man; výzvou ze dne 4. 10. 2016, č. j. MHMP 1743577/2016/Man; výzvou ze dne 3. 11. 2016, č. j. MHMP 1978077/2016/Man, a výzvou ze dne 1. 12. 2016, č. j. MHMP 2110410/2016/Man. Žalovaný na každou z výše uvedených výzev zareagoval tak, že odepřel výpověď s odůvodněním, že jejím provedením by jemu samému či osobě jemu blízké vzniklo riziko stíhání pro spáchání přestupku, a to podáním ze dne 29. 6. 2017; podáním ze dne 26. 10. 2016; podáním ze dne 21. 11. 2016 a podáním ze dne 21. 12. 2016.
8. Žalovaný uložil žalobci dvakrát pořádkovou pokutu ve výši 500 Kč za nedostavení se k podání vysvětlení a to rozhodnutím ze dne 31. 10. 2016, č. j. MHMP 1942701/2016/Man, a rozhodnutím ze dne 1. 12. 2016, č. j. MHMP 2098673/2016Man. Výše uvedená rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty byla zrušena a to rozhodnutím Ministerstva dopravy – odbor agend řidičů ze dne 20. 4. 2017, č. j. 156/2017-160-SPR/6, a rozhodnutím Ministerstva dopravy – odbor agend řidičů ze dne 20. 4. 2017, č. j. 156/2017-160-SPR/7.

Řízení před soudem

9. Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili.
10. Žalobce v žalobě označil za žalovaného Ministerstvo dopravy, následně přípisem ze dne 4. 7. 2017 změnil žalovaného na Magistrát hlavního města Prahy.

Vypořádání žalobních bodů

11. Žalobce nezákonný zásah žalovaného spatřuje ve skutečnosti, že byl opakovaně žalovaným vyzýván k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) ve věci přestupku ze dne 2. 2. 2016.
12. Nejprve soud považoval za vhodné se vyjádřit k námitce žalovaného, dle které je žaloba nepřipustná dle § 68 písm. a) a § 70 písm. c) s.ř.s., neboť se žalovaný domáhá přezkoumání úkonu, kterým se upravuje vedení řízení. K uvedenému soud konstatuje, že žalobce se v žalobě nedomáhal přezkoumání výzev k podání vysvětlení jako takových, ale domáhal se ochrany proti postupu žalovaného, který spočíval v opakovaném zasílání výzev k podání vysvětlení a to i přesto, že žalovaný již k první výzvě odepřel výpověď s odůvodněním, že jejím provedením by jemu samému či osobě jemu blízké vzniklo riziko stíhání pro spáchání přestupku. Uvedená námitka žalovaného je tedy bezpředmětná, neboť nepřipustnost žaloby dle § 68 písm. a) resp. § 70 písm. c) s.ř.s. se týká žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a nikoli žaloby proti nezákonnému zásahu. Dále zde soud podotýká, že se žalovaný podanou žalobou nebránil ani proti rozhodnutím o uložení pořádkové pokuty. Rovněž se soud zabýval otázkou, zda se žalovaný v této věci mohl domáhat ochrany jinými právními prostředky a dospěl k závěru, že nikoli a tedy žaloba neshledal nepřipustnou ani dle § 85 s.ř.s.
13. *Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
14. *Podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti.*
15. *Podle § 60 odst. 2 zákona o přestupcích může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5000 Kč tomu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá.*
16. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, „*znamenaá příklon k materiálnímu pojetí právního státu, že orgány veřejné moci jsou povinny se pohybovat nejen z hlediska formálního v hranicích svých pravomocí a kompetencí stanovených ústavním pořádkem a zákony, ale že výkon těchto pravomocí musí být také po obsahové (materiální) stránce v souladu s určitými základními principy, většinou vyjádřenými v ustanoveních*

ústavního pořádku, která garantují základní práva a vytvářejí hodnotovou bázi ústavního pořádku.

V podmínkách materiálního státu nemůže být výkon veřejné moci bezobsažný ani bezúčelný; jinými slovy, z ústavního hlediska nelze aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje. Pouze v tomto materiálním smyslu je třeba interpretovat též čl. 2 odst. 2 Listiny, podle něhož lze státní moc uplatňovat v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který stanoví zákon. Zvolený způsob výkonu veřejné moci, který s sebou nese zásah do základních práv osob, musí též vždy obstát z hlediska principu proporcionality. Ten je derivátem principu právního státu založeného na účtě k právům a svobodám člověka a občana.

Orgán veřejné moci proto vykonává určitou pravomoc a kompetenci ultra vires nejen tehdy, jedná-li mimo formálně zákonem stanovený rámec pravomocí a kompetencí, ale materiálně též tehdy, pokud svým jednáním nesleduje určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, pro který mu byla určitá pravomoc a kompetence svěřena, resp. tehdy, narušuje-li svým, byť o zákon se opírajícím postupem, základní práva dotčených osob více, než je nezbytně nutné k tomu, aby byl ještě dosažen zákonem stanovený účel.

Správní řízení nemůže být v demokratickém právním státě ovládáno zásadou "součinnosti správních orgánů s účastníky řízení". Svobodný jednotlivec, jako součást občanské společnosti, nemůže být v právním státě partnerem správního orgánu vykonávajícího vrchnostenská oprávnění. Má naopak povinnost se takovým opatřením podrobit, jsou-li vykonávána řádně, tj. nejde-li o exces. Tak také nelze pokutovat osobu, která odmítne podat správnímu orgánu vysvětlení v případě, kdy je zřejmé, že by jí, byť i jen teoreticky, mohla přispět ke svému postihu za přestupek."

Konečně ústavní soud v citovaném nálezu Ústavní soud uvedl, „že vyplývá-li z dosud již zjištěných skutečností závěr, že předvolaný je pravděpodobným pachatelem přestupku, je vynucování jeho přítomnosti za účelem poskytnutí výpovědi, a to pomocí sankcí, problematické z důvodů porušení jeho práva garantovaného mu čl. 6 odst. 1 Úmluvy."

17. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013 - 37, „*má povinnost dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu k podání vysvětlení zásadně každý, i ten, kdo je podezřelý ze spáchání přestupku. Pouze ten však má nezpochybnitelné právo výpověď ze zákonem vymezených důvodů odepřít, o čemž musí být řádně a prokazatelně poučen (§ 60 odst. 1 přestupkového zákona). Kdyby stěžovatelka v reakci na předvolání sdělila, že hodlá odepřít výpověď pro jí či osobě blízké hrozící nebezpečí postihu za přestupek (např. v písemné omluvě k předvolání), byl by jakýkoli další nátlak v podobě opakovaného předvolání či použití pořádkových opatření směřující k dostavení se ke správnímu orgánu vyloučen.*"
18. Dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, přičemž z § 60 odst. 2 zákona o přestupcích je zřejmé, že správní orgán je oprávněn vyzvat každého k dostavení se k němu k podání vysvětlení, tedy správní orgán formálně postupoval v rámci zákona, zaslal-li žalobci výzvu resp. výzvy dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, aby se žalovaný dostavil k podání nezbytného vysvětlení. Nicméně dle výše citovaného nálezu Ústavního soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu je nutno shledat, že žalovaný v tomto případě postupoval *ultra vires*, neboť žalobce již na první výzvu zareagoval a žalovanému sdělil, že se rozhodl výpověď odepřít, neboť by jejím provedením vzniklo jemu samému či osobě

blízké riziko zahájení stíhání pro spáchání přestupku, nicméně žalovaný opakovaně zaslal celkem tři další výzvy.

19. Otázkou zda byl postup žalovaného *ultra vires* i z toho důvodu, že z dosud zjištěných skutečností vyplývá závěr, že předvolaný (žalobce) je pravděpodobných pachatelem přestupku (viz výše citovaný nálezný ústavního soudu) se Městský soud v Praze nezabýval, neboť dle správního spisu o přestupku nebylo zatím rozhodnuto, tedy nelze určit na základě, kterých konkrétních skutečností bude ve věci přestupku rozhodnuto.
20. Skutečnost, že správní orgán postupoval *ultra vires* však sama o sobě pro závěr svědčící pro důvodnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nepostačuje, neboť je vyžadováno kumulativní splnění následujících pěti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a které byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 96/2015 – 36).
21. Soud se tedy zabýval otázkou, zda byl žalobce tvrzeným zásahem zkrácen na svých právech. Žalobce spatřuje zkrácení svých práv zejména v krácení svého práva nebýt donucován k sebeobviňování. Dále pak ve skutečnosti, že je na něj činěn nátlak, kterým je donucován k úkonu, který může přispět k jeho postihu za přestupek, což mu způsobuje psychické útrapy. Konečně spatřuje zkrácení svých práv ve vynaložených nákladech na právní pomoc, kterou musel jako laik vyhledat.
22. Nejprve se zde soud zabýval otázkou, zda postupem správního orgánu došlo ke krácení práva žalobce nebýt donucován k sebeobviňování, přičemž shledal, že nedošlo a to z následujících důvodů. Předně se žalobce nikdy k žalovanému nedostavil a podání vysvětlení nepodal, a i kdyby se dostavil, mohl výpověď odepřít, což konečně v reakci na předmětné výzvy i učinil. Dále byl žalobce v každé z předmětných výzev poučen ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích o možnosti odepřít podání vysvětlení, což jak bylo již zmíněno, učinil.
23. Ohledně tvrzeného nátlaku k sebeobviňování resp. tvrzených psychických útrap soud konstatuje, že v postupu žalovaného nespátřuje nátlak směřující k sebeobviňování, a to již jen z toho důvodu, že žalobce byl vždy poučen o možnosti odepřít podání vysvětlení, což jak bylo již několikrát zmíněno, učinil. Co do samotného podání vysvětlení soud dodává, že tento institut neslouží k projednání přestupku, nýbrž k prověření došlého oznámení o přestupku, tedy i ke zkoumání, zda je dán důvod pro zahájení řízení. Žalobce tak mohl podání vysvětlení využít i k tomu, aby se zprostil podezření ze spáchání přestupku, a pokud by dospěl k závěru, že je pro něj podání vysvětlení nevýhodné, mohl jej odmítnout.
24. Ohledně tvrzených nákladů na právní pomoc soud předně konstatuje, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen Ing. M. J. jako obecným zmocněncem, tedy nikoli advokátem či jiným právním profesionálem. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ani zákon o přestupcích sice neupravují náhradu nákladů řízení, která by náležela osobě, proti které bylo řízení vedeno. Nicméně žalobce se může následně v civilním řízení domáhat nároku na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení v průběhu

přestupkového řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., tedy tuto otázku nepřísluší posuzovat zdejšímu soudu ve správním řízení.

25. Konečně soud konstatuje, že žalobci byly sice v souvislosti s předmětnými výzvami uloženy dvě pořádkové pokuty v celkové výši 1.000 Kč z důvodu, že se nedostavil k podání vysvětlení, nicméně obě rozhodnutí o uložených pokutách byla následně odvolacím správním orgánem zrušena. Rovněž zde soud považuje za vhodné opakovaně zmínit, že rozhodnutí o udělení pořádkových pokut, nebyla předmětem tohoto soudního řízení.
26. Závěrem ke zkrácení práv soud dodává, že dle § 2 s.ř.s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob, přičemž zdejší soud neshledal, že by v předmětné věci postupem žalovaného došlo k zásahu do jakéhokoliv z těchto práv žalobce.
27. Jelikož žalobce nebyl zkrácen na svých právech, kterým je poskytována ochrana ve správním soudnictví, tedy nebyla naplněna jedna z podmínek nutných k poskytnutí ochrany dle § 82 s.ř.s., soud se dále již nezabýval ostatními výše uvedenými podmínkami.

Závěr a náklady řízení

28. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů postupoval podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního a podanou žalobu zamítl, neboť ji shledal nedůvodnou, jelikož nebyly naplněny podmínky nezákonného zásahu.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu